

Præmisserne stred fuldkommen mod Konklusionen. Naar man havde den Betragtning af hans Adfærd, som Finansminister Brun og Finansminister Neergaard havde lagt for Dagen, den ene ved at udfærdige Skrivelsen, den anden ved at tiltræde den, var det umuligt at beholde ham i Ministeriet. Jeg har ikke villet nævne dette for ikke at give det Udseende af, at det var en Bedrift, men jeg har altsaa Dagen efter, at jeg tiltraadte som Minister, tilkendegivet Hr. Hald, at han ikke kunde forblive i Ministeriet.

Derpaa kom Departementschefen til mig og gjorde mig opmærksom paa, at Hr. Hald ikke havde opfyldt de Fordringer, som vare stillede til ham i den Skrivelse, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har offentliggjort. To Betingelser vare stillede til Hr. Hald, hvis han skulde kunne blive i Ministeriet. Den ene var den, at han udtraadte af det Sagførerfirma, hvori han sad, og den anden var, at han udtraadte af Bestyrelsen og afviklede sit Forhold til de Aktieselskaber, som mange Gange ere nævnte. Det ene Krav havde han opfyldt og det dokumentarisk, om jeg saa maa sige. Det andet Krav havde han ikke opfyldt, men han havde givet mundtligt Tilsagn derom til Finansministeren, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), derom ere vi ganske enige, og jeg er gaaet ud fra, ganske loyalt, overfor det ærede Medlem fra Æbeltoft, at han som Finansminister mente, at Hr. Hald havde paa det Tidspunkt gjort, hvad Finansministeren mente at burde og kunne kræve af ham. Derom er der altsaa ingen Uenighed mellem os. Imidlertid var der efter den Tid gaaget omtrent 2 $\frac{1}{2}$ Maaned, og der var ikke fra Hr. Halds Side, skønt han blev rykket gentagne Gange af Departementschefen, fremkommet en saadan Erklæring, som han burde fremkomme med. Departementschefen gjorde mig opmærksom derpaa. Det var om Fredagen. Hr. Hald skulde, efter hvad der nu blev sagt til ham, afgive denne Erklæring, at han var udtraadt, eller afgive den Erklæring, at han ikke kunde eller vilde bestemme sig dertil; og da Sandheden var den, at han ikke var udtraadt af sit Forhold til Aktieselskaberne, da han endnu sad i Bestyrelsen, maatte han eo ipso afgive den Erklæring, at han ikke havde opfyldt Kravet. Den kom om Mandagen, og dernæst blev han afskediget. Det er Historien om Afskedigelsen af Hr. Hald, jeg har ikke pralet af nogen som helst Bedrift paa det Punkt, men paa den anden

Side vil jeg dog have Lov til at sige, at den Udrensning, som man ønskede paa dette Punkt, var for saa vidt til Stede, som min første Handling overfor Kontorchef Hald var at sige dette, at han paa de Præmisses, som vare gjorte gældende overfor ham i den Skrivelse, der var udstedt af Finansminister Brun, ikke kunde forblive i Ministeriet. Den formelle Grund til Afskedigelsen forelaa da ogsaa ganske tydeligt for mig og den Maade, hvorpaa Afskedigelsen maatte ske, thi han havde ikke opfyldt de Betingelser, som vare stillede til ham, og han vilde og kunde ikke opfylde dem. Følgen var, at han blev afskediget.

Saa er der det Sidespørgsmaal, som ærede Medlemmer have levet højt paa, og som man ikke har skaanet denne Debat for at blive opfyldt af, det er Spørgsmaalet om det radikale Pres, der var øvet paa Finansminister Brun for at beholde Hr. Hald. Jeg konstaterer nu, at skønt ærede Medlemmer, som sagt, have benyttet dette til Angreb først og fremmest paa mig, men overhovedet paa de Radikale, foreligger der intet som helst — *intet som helst* — derom. Baade fra Finansminister Bruns Side og fra anden Side er det fuldstændig klart, at der aldrig et eneste Øjeblik er udøvet nogen som helst Pression paa Finansminister Brun. Og alligevel blive de Herrer ved at sige det uden at have Skygge af Bevis. Beviset skulde ligge deri, at jeg, idet jeg havde husket mig om, hvorvidt der nogen Sinde havde fundet nogen Samtale Sted imellem Hr. Brun og mig om denne Sag, nævnede, at jeg troede, at jeg en Gang ved en selskabelig Sammenkomst havde nævnt Hr. Halds Navn overfor Finansminister Brun, der bagefter erklærede, at han aldeles ikke kunde huske noget derom, og deraf sluttede saa et æret Medlem af Reformpartiet, at vi havde været berusede begge to ved den Lejlighed. Det anses for god Spas at sige dette om os her i Tinget. Jeg finder alligevel, at Spasen er af noget tarvelig Natur. Nej, det, der kan sluttet deraf, er, at denne saakaldte radikale Henvendelse fra min Side til Finansminister Brun har været mere end intetsigende, saa ubetydelig, at til syvende og sidst kunde ingen af os huske, at den overhovedet havde fundet Sted. Muligt er det, at jeg aldrig har nævnt Hr. Halds Navn overfor Brun, jeg kan virkelig ikke ganske bestemt huske, hvad jeg har sagt paa dette Punkt, men jeg har loyalt, for ikke at stikke noget under Stolen, sagt, at der var en Mulig-